

[Holstein.]

„Det ærede Medlem vil altsaa sige, at Handlingen er fuldbyrdet.“

Nej, det vil jeg netop ikke sige, for det er just det, der ikke ligger i Ordene.

„Nej, det behøver den ikke at være.

Det er nemlig nødvendigt, at der staaar „tilsigtet“.

— det skal formentlig være „tilsigter“ —

„men vel at mærke, det kræves, at Forholdet har medført et Tab for vedkommende . . . . Det er altsaa ikke kun Forsøg, der her tænkes paa, men det er til en vis Grad“

— jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til, at det er Justitsministerens Ord, jeg citerer —

„det er til en vis Grad en fuldbyrdet Forbrydelse, der har medført Tab for vedkommende, for hvilke der kan blive Tale om Erstatning.“

Endvidere siger Ministeren:

„Her pointeres det,“

— det er stadig § 3, der tales om —

„at naar en Flerhed foretager Handlinger, der tilsigter at berøve en anden den frie Adgang til Erhverv . . . . kan han kræve Erstatning.“

Nej, der staaar aldeles ikke noget i § 3 om, at det skal være en Flerhed, som har foretaget Handlinger, der tilsigter, for der staaar:

„Enhver Art af økonomisk eller personlig Forfølgelse . . . som tilsigter“, og naar der ikke staaar andet, maa man gaa ud fra, at det ogsaa omfatter en Enkeltperson, som foretager økonomisk eller personlig Forfølgelse af enhver Art. Og „enhver Art“ er jo et overmaade large Begreb i et Straffelovforslag, det tør jeg nok antyde. Der staaar altsaa ikke et Ord om, at det kun er en Flerhed, der skal straffes. Jeg konstaterer, at den højtærede Justitsministers Udtalelser hidtil ikke har givet noget Bidrag til at skaffe Klarhed over § 3.

Derefter siger den højtærede Justitsminister:

„Forholdet er det, at denne Lov tilsigter“

— det er formodentlig som Kvintessens af det hele, baade § 1 og § 3 —

„at ramme en Pæl gennem visse kollektive Aftaler, fordi der i selve Begrebet kollektiv ligger en vis Fare, som man her vil til Livs.“

Nu har den højtærede Minister umiddelbart forinden udtrykkelig indskærpet, at kollektive Aftaler mellem Arbejdsgivere og Arbejdere *ikke* falder ind under denne Lov,

og kollektive Aftaler i øvrigt falder kun ind under Loven, for saa vidt de efter gældende Lov og gældende Domspraksis er uopretholdelige ved Domstolene, og saa gad jeg egentlig vide, hvad det er for en Fare, man her vil til Livs. Jeg tror, at enhver Jurist vil give mig Medhold i, at dette Punkt er, med et mildt Udtryk, dunkelt.

Jeg vil da gerne stille et Spørgsmaal. Den højtærede Justitsminister er ikke til Stede, og den højtærede Handelsminister er ikke i Stand til at besvare det, men for en Forms Skyld vil jeg dog stille mit Spørgsmaal: Har det været den højtærede Justitsministers Mening, at der skulde staa: Den, som ved enhver Art af økonomisk eller personlig Forfølgelse tilsigter — altsaa har til Hensigt — at begrænse den enkeltes Adgang til Erhverv eller Arbejde, handler ulovligt. Har *det* været Meningen? For saa er vi jo ude paa de vilde Vover. Hvis nemlig enhver, som ved en hvilken som helst Art af økonomisk eller personlig Forfølgelse tilsigter af begrænse den enkeltes Adgang til Erhverv, skal straffes, saa er der ingen Grænser for, hvad der kan straffes.

Men hvis det ikke har været Meningen, men hvis det har været Meningen at indføje en Begrænsning af det straffbare ved at indføje Ordene: „paa retsstridig Maade“, saa der altsaa staaar: Enhver, der ved en hvilken som helst Art af økonomisk eller personlig Forfølgelse tilsigter — det vil sige forsøger — paa retsstridig Maade at begrænse den enkeltes frie Adgang til Erhverv, handler ulovligt og straffes saaledes og saaledes, ja, saa er der ganske vist ogsaa i denne Paragraf en Tautologi, men der er ogsaa en Udvidelse, der hidtil aldrig er set Mage til — jeg gentager mine Ord fra forrige Debat her —, en Udvidelse af det straffbares Omraade, som slet ikke har nogen klar Begrænsning.

Jeg ser derfor ikke rettere end, at de Jurister, der virkelig mander sig op til at stemme for en Paragraf af denne Form og dette Indhold, har enten ikke, og jeg saa maa sige, deres bedre juridiske Vidende med sig, eller ogsaa maa de Herrer paa-beraabe sig Imbecilitetens Alibi. Jeg ser ikke, at der er andre Alternativer, og jeg ved ikke, hvilket af disse Alternativer de vælger. Men hvis der er anden Mulighed, vil jeg haabe, at de vil forklare mig, at der er anden Mulighed; jeg ser den ikke. Og ud fra den Forudsætning, at der ikke er anden Forklaring, vil jeg paa det mest indtrængende anbefale, at Tinget stemmer